

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 27. januar 2019

Kirkedag: 3.s.e.H3K/A

Tekst: 5 Mos 10,17-21; Rom 12,16b-21; Matt 8,1-13

Salmer:

SK: 9 * 365 * 579 * 658 * 164,4 * 266

LL: 9 * 365 * 658 * 266

”I dag er der født Jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren.” Sådan forkyndte englen budskabet om Jesu fødsel for hyrderne på marken ved Betlehem. Og sådan begyndte prædikenen også sidste søndag. Det er dog kun begyndelsen, jeg har stjålet fra sidste søndags prædiken. Men jeg vil godt, at vi har udgangspunkt i det, fordi det også præger hele helligtrekongerstiden, at vi ser Guds herlighed. Vi ser det store om Gud. Og vi ser det hele i det lille barn, der lå i krybben i Betlehem. Det er totalt modsætningsfyldt og ud over al fornuft, at hele Guds herlighed er i dette lille barn. Derfor er et af fokuspunkterne i helligtrekongerstiden også dette barns guddommelighed og menneskelighed. Eller som jeg har sagt mange gange: Vi ser i Jesus den menneskelige guddommelighed og den guddommelige menneskelighed. I Jesus har det sin kropslige udtryk og tilsynekomst. Eller som det hedder i teologiens verden: sin inkarnation, sin i-kødeligklædelse.

Og det kommer også til fulde til udfoldelse i denne dags bibelttekster og salmetekster. Men det kommer samtidig til udfoldelse i sine modsætninger og i nogle højst ejendommelige sammenhænge, når vi tænker både det guddommelige og menneskelige forenet i Jesus.

Og her tror jeg så også, at vi nogle gange er lidt handicappet. Vi er lidt blinde på dette. Vi er lidt blinde på dette i vores tro på Jesus. Blinde i den forstand, at vi ikke rigtig – som det hedder på nudansk – italesætter, altså udtrykker dette så meget i vores trosytringer om Jesus.

Nu i dagens evangelium. Tror vi på Jesus, så er det jo ikke det, at han helbreder, der forbavser os så meget. Det er jo nærmest hverdagskost i vor læsning af evangeliene. Hvis det er helbredelsen, vi standser op ved, så er det snarere i anfægtelsens sammenhæng, hvorfor det ikke sker hos os, med mig. Men, at Jesus helbreder, det slår os ikke omkuld, hvad havde vi ellers tænkt os. Hvad kan så forbavse os i dagens tekster om den guddommelige? Og det er her, jeg tror, vi nogle gange er lidt blinde, og således ikke rigtig ser, hvor storslået og fantastisk og modsætningsfyldt det er, når det guddommelige rækker ind i det menneskelige. Når Gud kommer til os.

Nogle af dagens salmer lader os bruge store ord om Gud. Lader os løfte blikket og se højt og stort, dybt og vidt om Gud. *Guds kærlighed ej grænse ved* hedder f.eks. i salme 365. Gud er grænseløs i sin guddommelighed. Og Han er vores Gud, himlens og jordens skaber og vores himmelske far. Der er ingen over Gud, ved siden af Gud. Han er suveræn og almægtig, højt ophøjet, og Hans søns navn skal prises af alle jordens folkeslag og slægter.

Og Hans fokus, når Hans øjne hviler på jorden er også – og det nævnes i dagens bibeltekster: faderløse, enker, fremmede blandt andre, spedalske, lamme, vore fjender, os som sådanne og med sådanne som mennesker, vi deler livet med.

Der er mange ting, der er særligt ved disse her nævnte mennesker. Men der er også ting, der er fælles for dem: De

hører ikke til hos nogle. Der er ingen, der automatisk tager dem til sig og sørger for dem, for de er ingens. De er dem, der om nogen – altså hvis de kunne dansk – ville kunne synge næste salme: Når jeg er træt og trist, når modet svigter...

Det er dem, Gud Herren leder vore øjne hen på i GT-læsningen, og det er dem, Jesus møder på sin vej og standser op ved. Og det er helt uhørt. Det er helt uhørt, at Jesus tager en hedning, en officer alvorligt og oven i købet tilbyder at komme hjem til ham. Gud Fader den Almægtige, ham hvis navn israelitten ikke engang vil udtale af frygt for at komme til at misbruge det, Han lader den svage og udstødte have fortrin. Den, som Gud Herren ikke bør se til, i menneskers øjne, ser Herren og tager sig af. Og lader ham være et forbillede. Et trosforbillede.

Officeren fremhæves for sin tro. For sin store tro. Jeg bliver nød til at standse ved dette med den store tro. Det har jeg gjort før, og jeg har selv brug for flere gange at blive mindet om dette. Jeg har brug for at blive mindet om, hvad det vil sige at have en stor tro. Jeg har brug for det, fordi jeg så nemt kommer til at sige til mig selv, at jeg bare skal tro noget mere på Gud. Jeg kan så nemt blive fanget i samme afskyelige net, som bevægelsen Last Reformation med Thomas Søndergaard i spidsen tilsyneladende kaster ud for patienter på danske sygehuse, at slutter de bare til ved deres bevægelse, så kan de helbrede dem. Der er ingen bevægelse eller endsige kirke, der kan helbrede. Der er ingen kirke eller bevægelse, der kan kræve eller hævde en sammenhæng mellem et tilhørsforhold til institutionen og så et trosforhold til Gud. Det er at sætte sig på Gud Herrens plads, når man kobler sådanne ting sammen. Men det er nærliggende at tro, at jo større troen er, jo større undere sker og jo bedre får jeg det. Og for nogle mennesker måles størrelsen af troen i engagement og styrken på halleluja-råbene. Og jeg synes, at det er nemt at komme til at synes sådan, hvis

ikke vi hele tiden holder os for øje, hvad Jesus mener med en stor tro, som hos officeren.

To ting karakteriserer en stor tro. Det ene er *hvilen* i troen på Jesus. Det andet er hvilen i troen på *Jesus*.

At *hvile* i troen, det er i høj grad, hvad der udtrykkes i salmen, vi skal synge efter prædikenen. (SK Det er i høj grad også det, der kommer til udtryk i salmen, som Henrik synger som motet efter prædikenen, *Kun en dag, et øjeblik ad gangen*. Skrevet af Lina Sandell, som netop har skrevet salmen på baggrund af nogle temmelig rystende oplevelser, hvor mange i stedet for at finde en hvile i troen, i stedet ville have tvivlet og måske endda have taget anstød). At hvile i troen er at finde sig til rette i, at Herren er herre, og jeg er for ringe, for nu at citere officeren, og erkende Herrens magt og myndighed. Og dermed også Herrens magt til at sige: Det vil jeg ikke! Det er jo det, den spedalske udtrykker. Han er ikke i tvivl om Jesu magt; men vil han også bruge den: ”Hvis du vil, kan du gøre mig rask!” siger han til Jesus. At hvile i troen er at vide sig i Guds hånd og under Guds åsyn.

Men det er også at hvile i troen på *Jesus*. Det er ikke den store tro, der helbreder, det er Jesus. Det er Jesus, der udtaler de helbredende ord. Den store tro er stor, fordi han, som troen retter sig mod er stor, er mægtigste Kriste. Derfor handler den store tro ikke om vores evner og kvalifikationer eller indsats ud i troens verden. Det handler om på hvem vi tror og hvad vi tror om ham.

I Jesus har Gud ladet os se Ham uden at blive bange. I Jesus har Gud ladet os se Ham som den, der bekymrer sig om os og *ser på os med milde øjne...mit sande jeg og mine løgne*. Men det er også i Jesus, at vi må hvile i, at *når Gud blir stor i mig, og jeg*

blir lille, da kan intet fra Gud og os skille. Fordi Gud vil os! Også når vi er ingens, måske ikke engang vor egen. I Jesus møder Gud Herren os som menneske til menneske. Men Han møder os også i al sin guddommelige herlighed. Skal vi hvile i den, så må vi hvile i Guds menneskelighed, i Jesus.

Den store tro. I bund og grund kan den store tro ikke andet end sige, hvad der er det sidste, vi synger i dag i gudstjenesten: *Hos os du blive!* At hvile i troen på Jesus er at glæde sig over, at Gud vil os i vor Herre og Frelser Jesus Kristus.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.